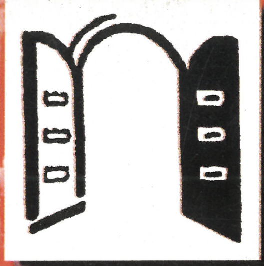
portal obert

revista del Seminari de Barcelona

ANY XIX NÚM. 73 MARÇ DE 2002 SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

Llavors d'esperança

CONTINGUT

PORTAL OBERT
Març de 2002. Num. 73

Director:
Mn. Manuel Coronado Portillo

Consell de redacció:
Carles Muñiz Pérez
Xavier Blanco Castro
Simó-Pere Osorio López
Xavier Sanchiz Julibert
Bruno Bérchez Cagigal
Artur Boardman Iranzo

Fotografia
Xavier Sanchiz Julibert

Maquetació
Bruno Bérchez Cagigal

Edita:
Seminari Conciliar de Barcelona
c/ Diputació, 231
08007 BARCELONA
Tel.: 93 454 16 00 - Fax: 93 454 90 12
http://www.arquebisbatbcn.es/arquebis/seminari/mksemina.htm

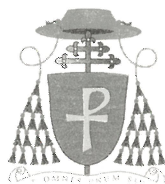
Correu electrònic:
seminari.bcn@teleline.es

Impressió
Gràfiques Ossó, S.L.. T. 93 666 13 42
Dipòsit Legal: B-43509-86

parla Senyor,
que el teu servent
escolta
1S 3,10

9 de MARÇ, de 10 a 14h.
RECÉS DEL CARDENAL ARQUEBISBE
RICARD MARIA CARLES

ESPAI
VOCACIONAL
DISSABTES d'11 a 13h.
- 13 d'abril
- 11 de maig
- 15 de juny

"LLAVORS D'ESPERANÇA"

Exhortació pastoral del Cardenal Ricard M. Carles amb motiu del Dia del Seminari 17 de març del 2002

Estimats diocesans:

El diumenge 17 de març, Vè de Quaresma, tornarem a celebrar el Dia del Seminari, amb aquest lema tan suggeridor com és «Llavors d'esperança».

D'aquesta manera es vol fer referència al Seminari, que és com un planter de vocacions que, després de l'ordenació, trasplantades a les parròquies i als altres ministeris, donaran els seus fruits.

El ministeri presbiteral, sense detriment de les altres vocacions, és fonamental per a la vida de l'Església, i per això hem de celebrar aquest Dia del Seminari amb una atenció especial a tota la Diòcesi, sensibilitzant la comunitat cristiana de la necessitat de la vocació sacerdotal i potenciant la pregària assídua per les vocacions, tal com el Senyor ens va manar, com també creant el clima necessari per a poder escoltar la seva crida.

Una missió d'esperança

«Les joies i esperances, les tristeses i angoixes dels homes d'avui, sobretot dels pobres i de tots els qui sofreixen, són també les joies i esperances, les tristeses i angoixes dels deixebles del Crist, i no hi ha res de veritablement humà que no hagi de trobar ressò en el seu cor»(*GS*, 1).

Els nostres seminaristes fan seves amb generositat aquestes paraules del Concili Vaticà II per ser comunicadors de vida i esperança, caminant amb els seus germans pels camins d'aquest món intentant ser, amb la gràcia de Déu i la consagració per a la missió, punts de referència per a viure amb fe, esperança i caritat.

Tota la litúrgia d'aquest diumenge de Quaresma ens parla de Vida. Crist, Senyor de la Vida, la comunica i la vol seguir comunicant als homes i dones del nostre temps; i els nostres seminaristes són aquestes llavors d'esperança per a la nostra Diòcesi que en aquesta etapa de formació van madurant la llavor de vocació que el Senyor els ha plantat al cor, per donar-se enterament al servei de Jesús i dels seus germans.

Proposar amb entusiasme la vocació sacerdotal

En el passat Sínode dels bisbes, en el qual vaig participar, un dels aspectes importants que es van tractar fou el del Seminari, en què es remarcà que ha d'ocupar un lloc privilegiat en el cor del bisbe, com realment és. Per això, com a pastor vostre, us convido a considerar el nostre Seminari com un bé preciós que cal voltar d'afecte, atenció i sol·licitud, i que hem de sostenir sobretot amb la pregària. Les vocacions necessiten intercessors silenciosos davant «l'amo dels sembrats».

També la pastoral vocacional demana de tots nosaltres que valorem i proposem la vida sacerdotal. Mirant el futur amb esperança, pensem que si cada any sorgís una vocació per arxiprestat (a la Diòcesi n'hi ha quaranta-sis), tindríem quaranta-sis nous seminaristes cada any. Em sembla que és una dada que ens hauria de fer reflexionar i d'animar.

Doneu-nos pastors segons el vostre cor

I donem gràcies a Déu pels nostres seminaristes, que el Senyor ja ha cridat i que li han respost generosament, perquè viuen la seva vocació amb l'alegria de saber que han triat la millor part. Demanem per la seva perseverança, ja que la veu de l'Esperit Sant continua essent acollida en els cors. I oferim generosament el nostre suport econòmic al Seminari perquè puguin tenir la completa formació que necessita un prevere del nostre temps.

Invocant la protecció de sant Josep sobre el nostre Seminari Menor i Major i demanant-li que intercedeixi perquè el Senyor ens concedeixi moltes i santes vocacions, us beneeix de tot cor.

† Ricard M. Cardenal Carles
Arquebisbe de Barcelona

CRÒNICA

DESEMBRE 2001

Del 3 al 9 d'aquest mes, els companys de 3r. de Teologia, varen fer la visita acostumada a Roma, la Ciutat Eterna. Fou un autèntic pelegrinatge de fe, i una descoberta dels llocs més emblemàtics del cristianisme: El Circ, les catacumbes, les Basíliques Majors i Menors, i especialment l'Estat de la Ciutat del Vaticà.

El divendres 7, a les 22h., a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè i St. Miquel Arcàngel de Barcelona, tingué lloc, per tercer any consecutiu, la Vetlla de la Immaculada, amb una basílica plena a vessar de joves.

Animant la festa de Nadal

A continuació de la Vetlla de pregària, la festa continuà amb xocolata desfeta, pastes, i l'actuació estel·lar del grup musical "Terra d'encontre", grup format per seminaristes de diferents cursos del Seminari Conciliar de Barcelona.

El dimecres 12, Mn. Manel Roig, Delegat Diocesà de Missions, visità les comunitats del Sagrat Cor i de St. Josep de la Muntanya, i va compartir amb nosaltres tota la seva experiència com a missioner; experiència forjada a Xile, territori de missió pels preveres diocesans de Barcelona. Va exhortar-nos a ser missioners a casa nostra, i si algú sentia la crida missionera, a anar-la conreant per a exercir-la en un futur proper i oberts a l'Església Universal.

Preparant la Jornada del Dia del Seminari

El divendres 14, a les 16h. i a la Sala St. Jordi del Seminari, vam tenir una jornada de formació a càrrec de Mons. Joan Carrera, Bisbe Auxiliar de Barcelona, sobre "La relació entre el sacerdot i la cultura". El Bisbe Carrera ens exhortà a no deixar de banda els nostres "hobbies" poètics, pictòrics, artístics etc., i així esdevenir referents per a la cultura catalana, igual que en altre temps ho foren personatges, avui totalment reconeguts, com Mn. Cinto Verdaguer, el Bisbe Torras i Bages, el Canonge Cardó o Jaume Balmes entre d'altres.

El dissabte 15, l'endemà de la gran nevada caiguda a Barcelona, a les 18h. i a la S.E. Catedral assistírem a l'ordenació episcopal de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses.

El diumenge 16, fou dia de recés. Les comunitats de St. Josep de la Muntanya i del Sagrat Cor, el feren al mateix edifici del Seminari. La comunitat de St. Josep Oriol anà a Caldes de Montbui, desafiant el fred i la neu a les carreteres.

El dilluns 17, el nostre Cardenal-Arquebisbe vingué a sopar al Seminari com a cloenda del primer trimestre; compartí el sopar amb formadors i seminaristes, i ens desitjà unes bones festes de Nadal. També ens exhortava a continuar el nostre camí vers el presbiterat, i a estar presents en les parròquies en la pastoral dels caps de setmana.

El dimarts 18 tingué lloc la celebració comunitària del Sagrament de la Reconciliació, dins el camí de l'Advent vers el Nadal. Fou a les 19,30h. a la capella del Seminari.

GENER 2002

Com és costum antiquíssima del Seminari, vam començar l'any als peus de la Mare de Déu, vivint una jornada de formació i de pregària al monestir de Montserrat, posant sota la protecció de Maria, aquest nou any. Fou el dilluns dia 7.

El Gmà. Ignasi Fossas ens obsequià amb dues conferències formatives sobre "La litúrgia en la vida del prevere". Vam dinar al monestir mateix en companyia dels monjos benedictins; a la sobretaula ens acompanyà el Pare Abat Josep Mª Soler, i abans de marxar férem la visita espiritual a la Mare de Déu.

Dimarts 8, tota la família del Seminari vam fer un petit homenatge a Mons. Eusebi Mansilla, administrador del Seminari, en ocasió del seu 25è aniversari d'ordenació presbiteral. Fou una jornada plena d'afecte, tant per part nostre vers Mons. Eusebi, com d'ell envers la família sencera del Seminari, que és la seva. Moltes Felicitats, Mons. Eusebi!

Primera Missa al Seminari de Mons.Saiz

Aquesta primera setmana de gener vam tenir l'ocasió de "viure" el viatge a Roma dels nostres companys de 3r. juntament amb el Rector del Seminari, Mn. Prieto i el Director Espiritual, Mn. Homar, amb la projecció de les fotografies fetes durant l'estada a la Ciutat Eterna.

El divendres 11, la comunitat del Sagrat Cor amb el seu formador al davant, Mn. Babra, férem una sortida cultural a la Pedrera, per veure l'exposició d'icones russes que s'hi exhibia. Com és sabut, les icones són expressió de fe de bona part de les Esglésies Orientals. Tenen una gran base bíblica i tradició en les esglésies particulars que les fan uns elements de gran espiritualitat. Són concebudes com finestres per on pots "entreveure" la divinitat, l'eternitat. És un element més de l'espiritualitat oriental, molt més propera a l'art que no pas la nostra mentalitat cartesiana. A Orient tenen en la Bellesa un dels camins més fiables en la recerca de Déu, mentre que a Occident hem aprofundit molt més els camins de la Veritat i la Bondat.

L'exposició constava d'un gran nombre i d'una gran diversitat d'icones russes i d'un audiovisual on s'explicava tant la preparació espiritual per la elaboració de la icona, com la realització artística de la mateixa. Són dues cares de la creació d'una icona i són inseparables; una icona feta merament per motius estètics, no compliria la funció de endinsar-te a la contemplació divina, i per tant ja no fóra una icona, pròpiament dita.

El dimecres 16, el nostre company Miquel Àngel Guitián ens explicà – mitjançant diapositives – la seva experiència missionera de sis mesos a la República Dominicana. Una experiència molt enriquidora i forta a la vegada, tal com ell mateix ens confessà, que li va permetre descobrir la realitat, -dura realitat!-, d'un país fora de l'anomenat primer món o societat del benestar, amb grans carències materials, però amb forta empenta espiritual i comunitària.

Mn. Prieto, Mn. Homar i el curs de 3r al Vaticà

El dijous 24 ens presidí l'Eucaristia el nou Bisbe Auxiliar de Barcelona, Mons. Josep Àngel Saiz. En la seva homilia ens mostrà la seva disponibilitat per a tot allò que el Seminari necessités, i ens exhortà vivament a viure intensament aquest temps de Gràcia que és el Seminari: un temps per a viure íntimament amb Jesús, el Senyor, per a més endavant configurar-nos a Ell, Cap i Pastor en l'ordenació sacerdotal i ser enviats a la missió.

RECTORAT

CRÒNICA

GENER

7: Recés-convivència a Montserrat de tot el Seminari.

10: Reunió al Seminari Conciliar de Rectors i Formadors dels Seminaris de Catalunya i les Illes.

17: Participació a la Jornada sobre "Qüestions bàsiques del diàleg interreligiós" al Saló d'Actes del Seminari Conciliar.

FEBRER

3: Inici de la predicació dels "Set diumenges de Sant Josep" al Santuari de Sant Josep de la Muntanya.

7: Felicitació de l'equip de Formadors al Sr. Cardenal-Arquebisbe al Palau Episcopal.

- Eucaristia a la S.E. Catedral amb motiu del 75è aniversari de la fundació de les RR. Auxiliars Parroquials de Crist Sacerdot.

11: Eucaristia en honor de la Mare de Déu de Lourdes al Cottolengo del P. Alegre i benedicció amb el Santíssim als malalts i acollits.

12: Predicació de la festa parroquial de la parròquia de Santa Eulàlia de Provençana.

14: Reunió de Delegats de Pastoral Vocacional de Catalunya a la seu de la C.E.T.

AGENDA

MARÇ

8: Reunió de Rectors i Formadors de Seminaris de Catalunya i les Illes, al Seminari Conciliar de Barcelona.

16: Vetlla de pregària per les vocacions sacerdotals a la Capella del Seminari.

19: Eucaristia, en la Solemnitat de Sant Josep, al Santuari de Sant Josep de la Muntanya.

També ens recordà la importància d'adquirir en aquesta etapa de la nostra formació, l'hàbit de l'estudi per poder aprofundir en les matèries teològiques més endavant malgrat el poc temps que disposarem.

Recordant les paraules del dia de la seva ordenació episcopal, ens exhortà a anar més enllà ("Duc in altum" -lema del seu episcopat-), i a fiar-nos més del Senyor que no pas de totes les nostres habilitats, actituds i aptituds. I així poder dir un dia com St. Pau que és el mateix Senyor el que viu en mi.

El dimecres 30 a les 17h. i com és habitual per aquestes dates vam gaudir de la presència de Mons. Joan Esquerda Bifet que ens oferí una al·locució sobre la Mare de Déu. La xerrada tingué lloc a la Sala del Beat Josep Maria Peris del nostre Seminari Conciliar de Barcelona. Aprofitant l'avinentesa de que Mons. Esquerda per l'última setmana de gener imparteix un curs a l'Institut de Teologia Espiritual (aquest any sobre Maria en el camí eclesial) sempre li demanem una hora del seu temps per què ens faci unes pinzellades sobre alguns temes d'Església universal i també d'espiritualitat presbiteral. Parlà durant una hora sobre Maria com a model de fe, de memòria evangèlica, Mare de Crist Sacerdot i Mare de l'Església.

El dijous 31, últim dia d'aquest primer mes del 2002, vam assistir a l'Escola de Pregària de Joves a la Catedral de Barcelona amb el nostre Bisbe, Mons. Ricard-Maria Carles. Va ser a les 20h. És un bon moment per a pregar plegats joves de diferents ambients, dedicacions professionals, opinions i interessos, però que hem sentit la crida de Jesús, i cadascú en el seu estat de vida intenta –amb l'ajuda del mateix Esperit de Jesús– ser fidel al camí que Ell ens proposa, o tot just començar a descobrir-lo.

Eucaristia en el 25è aniversari de Mons. Eusebi Mansilla

AGENDA DEL SEMINARI

FEBRER

El **diumenge 17** serà el diumenge mensual dedicat a fer una parada en les nostres activitats i fer un dia de recés. Les comunitats de St. Josep de la Muntanya i del Sagrat Cor aniran a fer-lo a la Casa d'Exercicis "La Immaculada" de Tiana. Per la seva banda, la comunitat de St. Josep Oriol farà el seu recés a Begues.

El **dimarts 26** a les 19:30 celebrarem comunitàriament el Sagrament de la Reconciliació, en aquest temps de Quaresma, és a dir en temps de camí vers la Pasqua. Una ocasió d'acollir-nos al perdó i la misericòrdia de Jesús envers nosaltres.

El **dijous 28** assistirem a l'Escola de Joves de Pregària, com és costum a la nostra Catedral de Barcelona a les 20h.

MARÇ

El **dimarts 5** a les 20h. a la Capella del nostre Seminari, seran admesos com a candidats a l'Orde Presbiteral els companys de 5è curs.

El **dissabte 16**, i per tercer any consecutiu, hi haurà la **Jornada de Portes Obertes del nostre Seminari Conciliar de Barcelona**, on familiars, amics i feligresos de la nostra Diòcesi, podran visitar l'edifici i conèixer una mica més de prop les interioritats de la vida seminarística.

Un cop acabada la visita, aquell mateix vespre de 20h. a 22h. tindrem la **Vetlla de Pregària** per les Vocacions sacerdotals a la Capella del Seminari, presidida pel Sr. Rector Mn. Francesc Prieto. La vetlla consistirà d'una celebració eucarística seguida d'una hora de pregària davant el Santíssim Sagrament, amb testimonis vocacionals de companys seminaristes de l'Etapa Pastoral.

El **diumenge 17** celebrarem el Dia del Seminari. A les 7 de la tarda, en la capella del Seminari, el nostre Cardenal-Arquebisbe ordenarà de diaques tres companys nostres: Joan Díaz, Josep Ma. Llorca i Antoni Matons.

El **dimarts 19** celebrarem la solemnitat de St. Josep, patró del Seminari. Com és habitual, a la tarda hi haurà temps per fer sortides culturals, i per el campionat de Futbol Sala que cada any es disputa en aquest dia. Al vespre celebrarem l'Eucaristia presidits pel nostre Arquebisbe el Cardenal Ricard Maria Carles; a continuació celebrarem el sopar del dia de St. Josep.

Acabarem el segon trimestre amb els Exercicis Espirituals des del **dijous 21 fins el Dimecres Sant, dia 27**. Les comunitats de St. Josep de la Muntanya i del Sagrat Cor aniran a la Casa d'Espiritualitat del Miracle (Miracle) i tindran com a predicador el P. Cebrià Pifarré, monjo de Montserrat.

La comunitat de St. Josep Oriol anirà a la Casa d'Exercicis St. Josep (Prats de Cerdanya); el predicador dels exercicis serà el P. José Aldazábal, salesià i professor de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Com cada any esdevindran uns dies privilegiats, per renovar i fer més profunda la nostra unió amb Jesús i configurar-nos a Ell, el Bon Pastor.

FEBRER

Del 5 al 7, els companys d'Introductori tingueren la segona convivència del Curs. Visitaren la ruta del Císter - Monestirs de Santes Creus i Santa Maria de Poblet...- i també descobríren la vida pastoral a les comarques de Tarragona. En concret visitaren les localitats de Montblanc i Ulldemolins on reberen una catequesi sobre iconografia bizantina i alhora compartiren les experiències pastorals amb el rector d'eixa població.

El dia 13, l'endemà de la festa de Sta. Eulàlia, copatrona de la ciutat de Barcelona, vam iniciar la Quaresma, temps litúrgic fort que ens convida a la conversió i a posar els nostres ulls en la Pasqua de nostre Senyor Jesucrist.

Obsequi fet a Mons. Eusebi

Com cada any a la Sala Beat Josep Maria Peris, a les 19h., el Sr. Rector Mn. Prieto ens adreçà unes paraules, unes exhortacions a viure intensament aquest temps quaresmal; a viure'l amb la ferma esperança que el Senyor ens donarà els seus dons per a que siguem signe de fe, esperança i caritat entre els nostres germans i en les nostres comunitats parroquials on fem la nostra tasca pastoral els caps de setmana.

A continuació vam tenir la celebració litúrgica del Dimecres de Cendra. En l'Eucaristia, com a signe de la nostra fragilitat i feblesa que el Senyor transformarà en la Pasqua, se'ns imposà la cendra tot cridant-nos a la conversió i a viure intensament la Quaresma.

CRÒNICA D'UN PELEGRINATGE A LA "CITTÀ ETERNA"

Hola! Com anem? Bé, ¿com podríem començar a explicar allò que nosaltres, els alumnes de 3r. de Teologia del Seminari, vam viure i experimentar a la Ciutat Eterna? Certament que van ser moltes les coses que vam viure en una setmana però moltes d'elles són difícils d'explicar; d'altres són més senzilles: tanmateix, explicaré el màxim possible.

L'inici del viatge no va estar exempt de les seves anècdotes. Com en tots els viatges, les sorpreses són inesperades. En arribar a l'aeroport ens van dir que l'avió no sortia fins a la tarda: què fer? No tornem al Seminari perquè serem la riota de la casa i llavors, què fem? Com a bons seminaristes, el nostre cap va córrer més que altres coses: vam anar a parar a la parròquia de Sta. Eulàlia de Provençana, primer, i després a la de St. Isidre Llaurador; ambdues parròquies pertanyen a l'Arxiprestat de l'Hospitalet de Llobregat. Des d'aquí, els donem les gràcies per la seva aco-

No hi ha paraules per explicar què vam sentir en saludar el Sant Pare

llida als dos rectors, Mn. Agustí Moreno i Mn. Felip-Juli Rodríguez. Després de l'anècdota, a la tarda vam agafar el vol cap a Roma, encara amb més retard, i als voltants de les vuit del vespre vam arribar a l'Instituto *Sacro Cuore* de Roma, on ens vam allotjar aquells dies. Recordarem

El grup a la plaça de Sant Pere del Vaticà

d'aquella casa les nits en què ens assèiem en els sofàs i xerràvem: van ser converses de tot tipus, però interessants.

Ja havíem arribat a Roma però, calia fer una cosa: anar a veure de nit la basílica de St. Pere del Vaticà. Precisament, crec que algú tenia ganes de veure el llit, però bé, fou interessant. Realment, és bonic contemplar-la de nit i més aquells dies en què Roma era bastant buida.

Totes les nostres visites: a les grans basíliques de Roma (St. Pere del Vaticà, Sta. Maria la Major, St. Joan del Laterà i St. Pau Extramurs), a la Secretaria d'Estat del Vaticà, l'acollida de Mn. Cristòbal Robledo al Col·legi Espanyol de Roma i el posterior dinar, la visita a les catacumbes de Sta. Priscil·la i l'Eucaristia que va presidir Mn. Cristòbal... queden petites davant l'audiència papal. Fou a l'Aula Pau VI. Una vivència profundament espiritual però, alhora, existencial. Aquesta és una experiència inexplicable, no hi ha paraules per dir què vam sentir en saludar el Sant Pare, Joan Pau II; tot el que representa per a nosaltres, futurs preveres de l'Església.

Personalment, és una experiència que trenca motlles, que trenca prejudicis anteriors: en dono gràcies a Déu. Puc afirmar, de debò, que ho sento així, que Joan Pau II està molt ple de l'Esperit Sant: malgrat el seu estat de salut, i que es veu molt cansat, la seva fortalesa es francament impressionant. La resposta simple que em va donar després de dir-li que era del Seminari de Barcelona em va interpel·lar: Bene! El goig que deu sentir el Sant Pare quant li diuen que és un seminarista ha de ser molt gran. Veure com hi ha gent jove que sent la crida a seguir a Crist, Cap i Pastor, en aquest món d'avui ha d'esperonarnos a tots que Crist, encara que hi hagi pocs treballadors per escampar la Bona Nova, està content perquè escull a aquells que Ell vol i sap què valem per petits que siguem.

Escull aquells que Ell vol i sap què valen per petits que siguem

Celebrant l'Eucaristia a les catecombes de santa Priscil·la

El camí de la Creu ens ha d'interpel·lar a tots. Jesús ve a buscar-nos i l'hem de deixar que ens trobi. L'experiència vital que em dóna veure com Joan Pau II segueix al davant de l'Església malgrat tot, m'interpel·la i em fa dir al Senyor: Fes la teva voluntat i no la meva. Val la pena jugar-se la vida per aquesta Església que tenim i treballar perquè Crist visqui en tots, perquè a tots ens convida a seguir-lo, no només a bisbes, preveres, diaques, seminaristes, religiosos...

El dia vuit de desembre, solemnitat de la Immaculada Concepció, per petició expressa de Mn. Manel Homar, vam anar a la Plaça d'Espanya de Roma a l'ofrena floral del Sant Pare a la Mare de Déu. El diumenge nou de desembre ja érem a Barcelona. L'endemà, explica-ho als companys! Una cosa no se'm pot oblidar: l'anècdota de la sortida d'avió de Barcelona. Malgrat nosaltres vam intentar que no ho sabessin els companys, tot el Seminari ja ho sabia. Què hi farem? Quan les coses no volen sortir, doncs, no surten.

Jesús ve a buscar-nos i l'hem de deixar que ens trobi

Al castell de Sant Angelo, i el Vaticà al fons

Miquel A. Guitián
3r. de Teologia

EL PREVERE I LA CULTURA

Mons. Carrera en plena dissertació

El divendres 14 de desembre, dins de les jornades de formació que els seminaristes rebem, el Bisbe Auxiliar Joan Carrera ens va parlar del paper del prevere en la cultura.

La pastoral ha de tenir present dues dimensions de la persona humana i quan n´oblida una d´elles, llavors no acaba d´anar bé, ens va dir el Bisbe. Aquestes dues dimensions són, d´una banda la dimensió de la persona concreta: cal conèixer a la persona de manera directa, la qual cosa implica relacionar-s´hi, escoltar-la . La segona dimensió és la de la cultura ambiental.

A tots els països sempre hi ha hagut eclesiàstics i alhora, homes de gran cultura que han contribuït a configurar la cultura del seu país, tot aportant-hi la visió cristiana. El Bisbe Joan Carrera va voler fer-nos una breu síntesi d´alguns d´aquests personatges importants des de la doble vessant: l´eclesiàstica i la cultural a Catalunya. Com a més importants va destacar-ne:

-Sant Antoni Maria Claret. Com a eclesiàstic va destacar per la seva gran tasca missionera, tant per la paraula -va recórrer els pobles de Catalunya predicant- com pels escrits, per la fundació dels claretians i per la seva tasca com arquebisbe de Santiago de Cuba. Pel que fa a l´àmbit cultural, perquè va impulsar la llengua catalana.

La pastoral no pot desvincular-se de la cultura

-Jaume Balmes: d´idees avançades, va influir en el camp religiós amb escrits com *El protestantismo comparado con el catolicismo en sus relaciones con la civilización europea*. En el filosòfic amb obres com *El criterio* i *Filosofía fundamental.* I en el polític, intentant donar una solució al conflicte entre lliberals i carlins.

-Josep Torras i Bages: En el terreny religiós va intentar el distanciament del clergat de l´integrisme, com s´observa en la seva obra *El clero en la vida social moderna*. En el camp cultural cal assenyalar la seva tasca reivindicant de manera científica el paper del cristianisme dins del catalanisme en la seva obra *La tradició catalana.* Ell va intentar que la renaixença catalana no quedés abandonada a mans del laicisme sinó que els cristians també s´hi poguessin introduir.

-Carles Cardó: canonge, pensador, gran traductor i treballador per la cultura.

Encara que a aquests quatre personatges el Bisbe els va donar molta importància, també en va mencionar d´altres com Josep Morgades, Jaume Collell i Bancells,...

Tots ells i, lògicament molts d´altres, cadascun dins de la seva època constitueixen un referent per a nosaltres i ens donen un exemple de l´empenta amb que cal enfrontar el nostre temps.

Nosaltres com a futurs preveres cal que, a més a més del que és específic del sacerdot, cultivem allò per el que estiguem més ben predisposats. La pastoral no pot desvincular-se de la cultura.

Lluís Ramis
4t. de Teologia

Moment del diàleg amb el Sr. Bisbe

MARIA EN EL CAMÍ DE L'ESGLÉSIA

La tarda del dimecres 30 de gener, a la sala Beat Peris, vam tenir l'oportunitat de gaudir de la presència i les paraules de Mons. Joan Esquerda Bifet, que, des de la seva experiència personal i llarga trajectòria, ens va oferir una reflexió sobre: "Maria en el camí de l'Església".

Inicià el seu parlament indicant-los els punts claus sobre els que desenvoluparia tota la seva reflexió. Aquests punts eren: Maria: mare del Crist Sacerdot, Maria: mare del poble sacerdotal i Maria: memoria per a l'Església.

Maria: mare del Crist Sacerdot. Començà partint del fet que la consagració de Crist es va produir en el sí de Maria, en el moment de l'encarnació en el qual Déu fet home s'ofereix en sacrifici al Pare per a fer la seva voluntat. Així mateix la missió sacerdotal de Jesús vol la col·laboració de Maria, associant Maria a la seva obra. Jesús tria un estil de vida per a si mateix i per a la seva mare, en el qual l'eix central és la caritat pastoral: el Bon Pastor que dóna la vida per les ovelles. Aquest estil de vida serà seguit pels apòstols.

Mons. Esquerda en un moment de la seva conferència

Maria: mare del poble sacerdotal. Mons. Esquerda va partir del fet que cada batejat participa del ser de Jesús, prolonga la missió de Jesús i viu en sitonia o coherència la vivència de Jesús. Aquí, Maria es fa present activament com a mare, model i guia del Cos Místic de Crist. Maria és el model de tota vocació. En el cas particular dels sacerdots, els ministres participen mitjançant el sagrament de l'orde, a través de la imposició de les mans, d'una gràcia especial per a fer present Jesús Bon Pastor realitzant uns serveis especials: el servei de l'anunci de la Paraula, el servei de la celebració eucarística i sagramental i el servei de la direcció i guia de la comunitat. Va finalitzar aquest punt exhortant-nos a no prescindir de Maria: no podem prescindir del que Crist no va prescindir: Maria!

En **Maria: memòria per a l'Església**, exposà com Maria recorda a l'Església el que ha de fer. És una memòria creient, contemplativa, evangèlica, de comunió per la caritat i de missió. És eficaç, té un influx salvífic. És una memòria creient perque és model de fe viscuda, no teòrica, d'un coneixement de Crist viscut personalment. És memòria contemplativa perquè recorda que cal rebre la Paraula de Déu fins al fons del cor. És memòria evangèlica pel seu seguiment de Jesús que és eclesial i vocacional. Recorda a cada cristià la seva vocació específica. Trobem tres moments en els que els apòstols segueixen a Jesús i a Maria: el primer a l'inici de la missió, de la vocació, després de les noces de Canà, el segon en un moment de dificultat, al peu de la creu, i el tercer al cenacle. És memòria de comunió per la caritat, perque la trobem al cenacle pregant unida als deixebles, unida a tota la comunitat on hi trobem un servei específic: el dels ministres. Per això el presbiteri es considerat com a fraternitat sagramental i és signe eficaç, donat que ve d'un sagrament, és una realitat sobrenatural de gràcia. Maria com a mare de la comunió eclesial i del presbiteri. I per últim és memòria de missió perque és model de maternitat eclesial: va rebre Jesús i el va comunicar, per això que cal tenir l'amor maternal de Maria.

Immaculada (Capella del Seminari)

Mons. Esquerda va finalitzar la seva exposició dient que Maria acompanya el camí de l'Església, de la fe, de l'esperança i de la perfecció, amb el seu amor maternal.

Antoni Fernàndez Garcia
2n. de Filosofia

LA LITÚRGIA EN LA VIDA DEL PREVERE

Seminaristes i equip de formadors

El dia 7 de gener vam anar a Montserrat per començar l'any amb un recés i dia de convivència de tot el Seminari Conciliar de Barcelona, també per donar gràcies a la Mare de Déu per la vocació, demanant-li el do de la perseverància.

Les xerrades van anar a càrrec d'Ignasi M. Fossas, monjo de Montserrat especialitzat en el camp litúrgic. El tema era " La Litúrgia en la vida del prevere". El germà Fossas va basar la seva reflexió en dos punts: per una banda el llibre "Litúrgia fonamental. Misteri-celebració-vida" de J.Corbon , liturgista francès que va ser l'únic no bisbe que va participar en la redacció de la segona part del Catecisme de l'Església Catòlica, és a dir, la part litúrgica; i per altra banda, van ser també motiu de inspiració, unes pintures de J.Obiols que es troben al sostre i l´àbsis de la sagristia nova del monestir, on estan representades les cinc actituds del prevere a la celebració litúrgica: l'**adoració**, amb una escena de Moisès davant la bardissa; la **fe**, simbolitzada pel centurió; la **pregària**, amb una imatge d'una dona orant; la **caritat**, en dos monjos donant-se la pau; i el **servei**, amb una representació de Jesús rentant els peus als deixebles.

Tant la reflexió del matí com la de la tarda van ser molt intenses. La del matí, al voltant del llibre de J.Corbon, amb una síntesi del concepte de litúrgia com a Misteri de la salvació en el darrers temps, previst des de tots els segles però que s'ha mantingut en secret fins a ser manifestat amb Crist; i és aleshores quan ha esdevingut litúrgia. Però el misteri no és del tot diàfan, ens calen mediacions, no tenim accés directe a Déu. La paraula de Déu ens revela el rostre de Déu però també ens el vela. Per tal que es produeixi aquest encontre real entre el misteri i l'home és necessari la *Sinergia* que és la unió perfecta entre el do diví i el nostre acolliment dins la celebració litúrgica. Déu no s'imposa, davalla anorreant-se (*Kènosi)*; aquest davallament es perpetua per l'Església en els sagraments.

Cinc actituds del prevere a la celebració: adoració, fe, pregària, caritat i servei

El germà Fossas va acabar aquesta al·locució matinal amb la característica més fonamental i exclusiva del prevere que és l'*epiclesi*, és a dir, la invocació de l'Esperit Sant sobre el pa i el vi perquè esdevinguin el Cos i la Sang de Crist, sobre el pecador penedit en el sagrament de la reconciliació, sobre aquell que és batejat, sobre el malalt, sobre l'home i la dona per segellar la seva unió; i en el cas del bisbe, a més a més, sobre el confirmat i sobre qui és ordenat.

La dissertació de la tarda va ser sobre les cinc actituds ja esmentades dels frescs de J.Obiols, fonamentades en textos bíblics. L' adoració per part de l'home al misteri diví que se li revela per mitjà de mediacions físiques. La fe com a do de Déu que s'ha d'exercitar en la vida quotidiana... L'oració sobretot en la Litúrgia de les Hores i en l'Eucaristia, perquè és la pregària de tota l'Església, la del cel i la de la terra i perquè és Cristològica, és Crist que prega amb nosaltres, en nosaltres i per nosaltres. Deia el germà Fossas que no patíssim si no podíem estar pendents tot el temps en l'oració, perquè si fóssim conscients d'allò que preguem "explotaríem"; perquè com diu el salm "som com bèsties davant vostre", som no res davant del Sant, tenebres davant la Llum. L'amor que vol dir estimar concretament als germans que tens al costat, la tradició diocesana, la parròquia...que significa conèixer i aprofundir la seva història. El servei als germans com Jesús que va rentar els peus a Pere, per tal que en aquest fet escatològic puguem veure a Crist ressuscitat.

Felip Simón
4t. de Teologia

"EL SEMINARI, PLANTER DE LLAVORS"

Un nou any l'Església ens convida a celebrar el Dia del Seminari, pregant i donant suport a aquesta institució que és el "cor de la diòcesi". En ell es formen els futurs pastors del Poble de Déu que com a mestres de la Paraula, ministres dels Sagraments i guies de la Comunitat donaran la vida per Jesucrist i els germans. Però tot i la importància que té el Seminari, sembla que queda com molt llunyà de la comunitat cristiana que viu i celebra la seva fe habitualment. És com si els capellans es "fabriquessin" independentment de la vida de la comunitat i que quan arriba a una comunitat un jove acabat d'ordenar, no es tingués en compta que és un home que per amor i servei als germans, ha fet un llarg camí de preparació i maduració en els cinc aspectes que van configurant el seu projecte formatiu: maduració humana, espiritual, comunitària, intel·lectual i pastoral.

A l'inici d'aquest nou mil·lenni en el que ens proposen revitalitzar, a proposta del Papa Joan Pau II, alguns objectius de la nostra acció pastoral, el de la pastoral vocacional és un dels importants, perquè és cosa de tots els creients que floreixin vocacions al ministeri ordenat i cal que treballem fent una proposta clara sobre l'opció que representa el ser sacerdot com a seguiment radical de Jesucrist, al mateix temps que hauríem de fer que les comunitats cristianes valoressin i preguessin, de manera habitual, per l'augment de les vocacions sacerdotals i per la perseverança dels joves que amb una entrega generosa han donat aquest pas.

I això cal fer-ho des de la pastoral ordinària, entrant en les programacions, acostant el Seminari a les comunitats i fent-lo estimar com a realitat viva que és.

Els joves que són al Seminari estan plens de generositat, sinceritat, valentia, ... tenen un cor bo i generós que ha escoltat la Paraula del Senyor i, meditant-la han donat aquest pas per donar fruit.

«Una altra part de les llavors va caure en terra bona» (Lc 8,8)

Apropar amb simpatia aquesta realitat hauria de ser un dels objectius prioritaris de la nostra pastoral, de tal manera que celebrar el Dia del Seminari fos com la culminació i la visibilització de la pregària contínua i la valoració del ministeri ordenat com un do del Senyor per a l'Església que pelegrina en aquest món.

Els seminaristes són llavors d'esperança per al nostre món

Crec que hauríem d'agafar aquesta línia de valoració positiva de la vocació de servei i seguiment de Jesucrist, en complementarietat i valoració de les vocacions laicals i de vida consagrada.

Per a madurar la vocació sacerdotal i formar-se bé, tenim el Seminari Diocesà. La paraula seminari significa "planter", i els seminaristes són llavors d'esperança per al nostre món, en el que hi continua present l'amor de Jesucrist a l'Església a través d'aquests joves que es lliuren totalment per amor als seus germans.

Preguem Déu Pare bo que sembri amb abundància en el camp de l'Església la llavor de la vocació sacerdotal i que sigui acollida amb alegria en cors nobles i generosos, que madurin en el Seminari i que els nous preveres siguin per al nostre món llavor d'esperança i testimonis del seu amor.

Mn. Francesc Prieto, pvre.
Rector del Seminari
Conciliar de Barcelona

APRENDRE A SENTIR LES DIFERENTS VEUS DE DÉU

Fa dos anys un company em va demanar que anés a fer una xerrada, juntament amb un jove matrimoni , sobre les diferents vocacions cristianes a un grup de joves de la seva parròquia.

Va començar aquella parella i després, em tocà a mi explicar la meva decisió de consagrar-me a Déu.

Vaig agrair molt que comencessin ells perquè això em va donar peu a explicar-los l'essencial de la meva tria: «De fet —vaig començar— el meu camí i la meva opció de vida no és massa diferent de la d'ells. Ells dos es van conèixer un dia i sense saber ben bé perquè van sentir quelcom l'un per l'altre. Es van enamorar. Va ser un moment puntual, intens o va ser fruit d'anar-se coneixent amb el temps, però sigui com sigui, van adonar-se que volien compartir la resta de la vida junts. A mi em va passar el mateix, també em vaig enamorar...de Jesús; quan vaig ser conscient que ja no podia viure la meva vida sense Ell, com Ell no la pot viure sense mi; vam decidir continuar el camí junts.»

Penso que només des d'aquesta experiència d'enamorament, comú a tothom, es pot comprendre i fer entendre el do de la vocació. L'enamorament t'obre a una perspectiva d'opció, d'haver escollit quelcom millor i no pas d'haver renunciat.

«Xavi!» «Aquí em tens, parla Senyor! Que el teu servent escolta»

Com qualsevol parella que es promet i no va dient: «deixo de sortir amb aquest, amb aquell altre...» sinó que només diuen: «Surto amb tal», així es pot entendre el meu celibat.

Sóc jo qui lliurament he escollit un nom, i això comporta, evidentment, deixar molts altres, però escullo el que crec millor i ningú em podrà dir mai que visc sol...visc amb Algú! Un Algú diferent, això si, però personal i proper que m'omple i satisfà plenament.

També com qualsevol parella, aquesta opció de l'un per l'altre s'ha de cuidar. S'ha d'anar fent cada dia, a cada moment. No es pot viure tota la vida d'un primer moment apassionat, cal créixer en el coneixement i amor a l'altre, descobrint-lo i redescobrint-lo.

En el primer moment de la meva crida, no va haver-hi més diàleg que el de Samuel: «-Xavi!», «-Aquí em tens, parla Senyor! que el teu servent escolta.» (Cf. 1S 3, 1-12). Per la meva forma de ser, circumstàncies etc., ni tan sols hi va haver un Elí, m'ho vaig fer tot sol, més ben dit, ho va fer Ell tot sol amb mi. Després de madurar-ho interiorment, quan ja estava convençut que Déu em cridava, passats quasi dos anys, vaig reunir el valor per dir-ho a casa, l'endemà ho vaig comunicar al meu rector que em concertà una entrevista amb el rector del seminari i quinze dies després, per tal de no deixar la feina de cop, entrava al seminari, que no sabia ni on era! Allí, des del començament, i durant tot el temps que ja hi porto, he anat aprenent a escoltar les diferents veus de Déu. Cap enamorament, per fort que sigui, pot durar sense cultivar-lo. Ara el meu amor pel Senyor és el mateix però diferent, més ample, més serè, amb més matisos... he après a escoltar-lo en els companys, en l'acompanyament espiritual, en la pregària, en la bellesa de la litúrgia, en la veu segura de l'Església que em diu: «Endavant!», en els difícils llenguatges de la solitud i el desànim, però també en les rialles dels nens, en la gent de la parròquia, en el clam callat de les injustícies o en el parlar dolç i carinyós de les àvies.

Malgrat tot, encara queda aquell enamorament apassionat del primer encontre. Sovint no hi ha més diàleg que unes breus paraules, com al principi, intercanviades al llevar-me, i això em basta! quan em diu des de la creu: «t'estimo» i, fidel encara a la meva primera resposta, li responc: «Jo també, Senyor»

Celebració amb els nens de la catequesi

Francesc Xavier Farrés
4t. de Teologia

DEL COR DE JESÚS AL COR DEL SACERDOT

"L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor".

L'Alfons excercint el seu ministeri d'acòlit

Aquest text del profeta Isaïes fou assimilat per Jesús als inicis de la seva vida pública. Són paraules amb les què Jesús manifesta la seva identitat i la seva missió, i que revelen fins a quin punt Déu s'ha fet proper a l'home, particularment en la seva condició sofrent.

Si mirem Jesús i, enduts pel seu Esperit Sant, ens endinsem en el més íntim del seu cor humà, escoltarem un doble batec d'amor; així li fou donat a conéixer al deixeble estimat que reclinà el seu cap sobre el pit de Jesús en el darrer sopar; li fou donat escoltar el més pregon dels batecs del cor de Jesús: batecs d'amor al Pare i d'amor a aquells a qui el Pare l'enviava.

Dit molt breument, aquests batecs d'amor del cor de Jesús són els que Ell mateix diposita, com a tresor preuadíssim, en el cor d'aquell a qui crida pel propi nom. Ja fa uns anys que el bon Déu va desvetllar en mi el desig de seguir més de prop el seu Fill estimat; al llarg d'aquests anys la crida s'ha anat intensificant sempre per iniciativa de Jesús: semblantment a la relació entre Déu i Israel a l'Antic Testament –marcada per la contínua fidelitat de Déu i les successives infidelitats del seu poble- ha anat madurant la meva vocació al sacerdoci. ¡Quantes vegades Jesús m'ha obert el seu cor i tantes d'altres jo li he tancat el meu! Però Jesús insisteix; Ell no em deixa ni es cansa; Ell, en el darrer sopar amb els seus Apòstols, ja sabia que Pere el negaria, així havia de succeir... perquè Jesús volia mostrar-li fins a quin punt l'estimava i fins a quin punt Pere arribaria a estimar-lo: Jesús mateix va canviar el plor amarg de les tres negacions per una triple confessió d'amor.

> **_És Jesús qui posa en mi un major desig de romandre amb Ell_**

El cor humà de Jesús és la terra sagrada on hi palpita l'amor al Pare i l'amor a nosaltres. Ningú no pot entrar-hi si no es descalça –com Moisès quan Déu se li revelà en la bardissa que cremava sense consumir-se-; ningú no pot escoltar aquests inefables batecs d'amor si no li és concedit de dalt. És Jesús qui posa en mi un major desig de romandre amb Ell i, tanmateix, un desig d'entrega a aquells que són com la nineta dels seus ulls: semblantment a Déu, que en l'antigor es commogué en veure l'aflicció del seu poble a l'Egipte o en temps de l'exili a Babilònia; semblantment al mateix Jesús, que se'n compadia en veure les multituds com ovelles sense pastor... així el Senyor suscita en mi el desig d'anunciar-lo a aquells que no el coneixen, de consolar els qui ploren, d'embenar els cors destrossats per tantes ferides que duu la vida, d'alliberar aquells que viuen sota el jou del pecat i de tants esclavatges...

Quan un està al darrer curs del seminari i veu que s'apropa el dia de l'ordenació, sap que arriba el moment de sentir en el seu cor -no sense un sentiment de feblesa- les paraules que Jesús adreçà a Pere després de la triple confessió d'amor: *"quan eres jove et cenyies tu mateix i anaves on volies, però a les teves velleses obriràs els braços i un altre et cenyirà per portar-te allà on no vols. Després d'aquestes paraules, Jesús va afegir: -Segueix-me".*

Alfonso Puig de Morales
5è. de teologia.

EL LEMA I EL CARTELL

EL LEMA

La paraula seminari vol dir "planter". Els seminaristes són les llavors que són formades i ateses com a "llavors d'esperança"; després de l'ordenació seran trasplantades a les parròquies i d'altres ministeris i produiran els seus fruits.

Els sacerdots sembren esperança en el món, en el camp concret on porten a terme la seva missió. Proclamen les Benaurances com a camí de felicitat. Proporcionen consol i perdó en nom de Déu. Són propers als que pateixen. Creen espais de justícia i caritat fraterna. Impulsen projectes de transformació de les persones i de la societat. Reparteixen el "Pa del Camí" que és l'Eucaristia. Anuncien Jesucrist com a clau, centre i fi de la història humana (*GS 10*).

Els sacerdots sembren esperança en el món!

Ha de ser una preocupació nostra posar esperança a l'interior de l'Església. Sovint tenim la temptació de caure en el desànim o cansament davant l'Evangelització. Particularment en el tema de les vocacions sacerdotal constatem, encara més, el pessimisme després d'haver viscut èpoques més florides.

Per això és necessari enfortir l'esperança en la comunitat cristiana i en els mateixos sacerdots i consagrats. Encara hi ha joves que estan disposats a entregar la seva vida en el ministeri presbiteral. És necessari enfortir l'esperança. En les vocacions sacerdotals i en el Seminari hi ha el futur de l'acció pastoral de la Diòcesi. També, l'esperança de vitalitat de la mateixa Diòcesi.

EL CARTELL

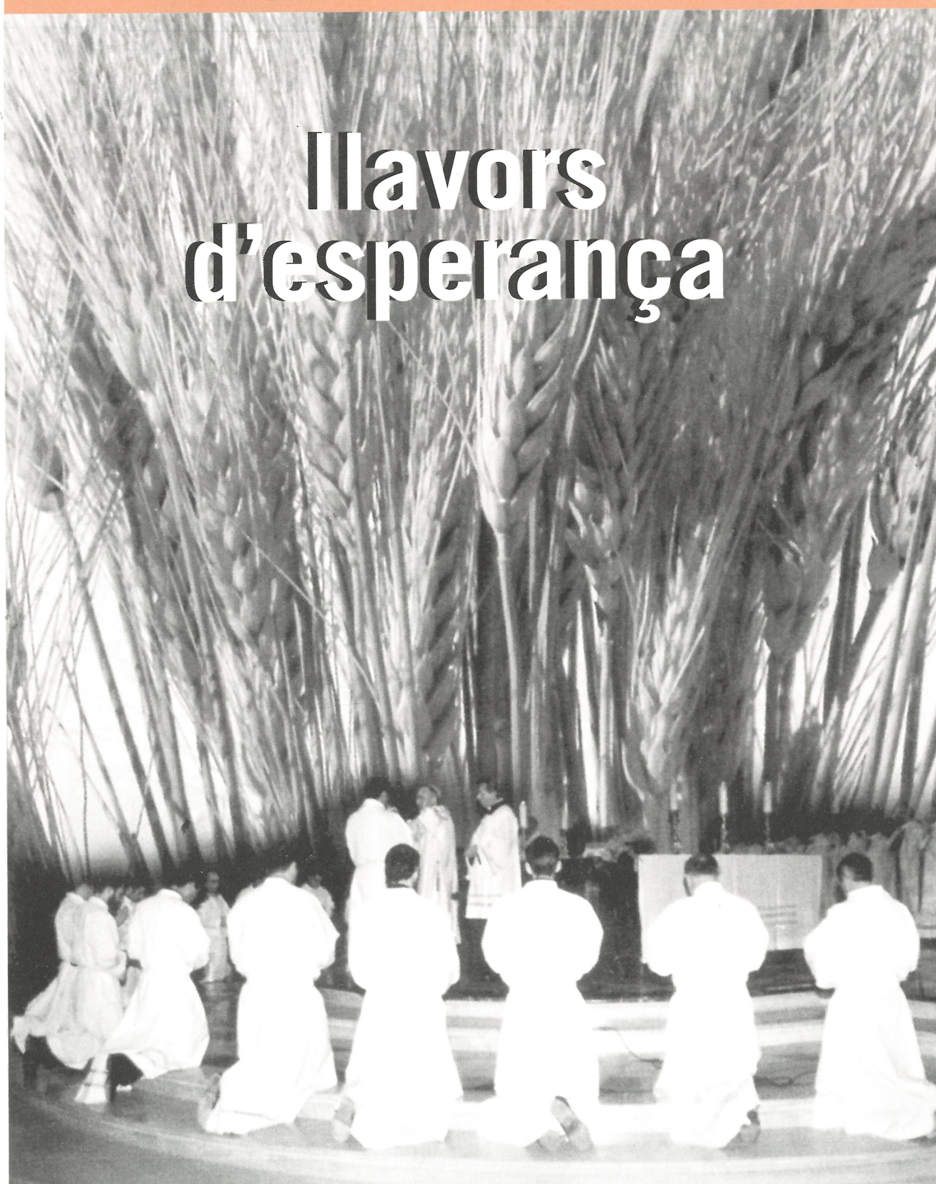
Expressa el que hem explicat anteriorment i ho fa amb els següents elements:

1r) Els **Ordenands** en primer pla, una cerimònia d'ordenació. És la culminació del procés del Seminari. Els joves, agenollats en el moment anterior a l'Ordenació són com els **grans de blat sembrats a terra**. Tota l'Església espera en ells, com l'agricultor espera la collita després d'haver sembrat. Estan pregant, i tota l'Església amb ells, perquè la vocació o el ministeri no és fruit d'un esforç personal, sinó do i regal de Déu, que s'ha de demanar en l'oració.

2n) El **camp d'espigues**, que són el fons del cartell, assenyala el fruit madur del gra sembrat. La vocació sembrada en el cor, alimentada, cuidada, formada amb estimació, oració, companyia, eliminació d'obstacles, està donant ja els seus fruits.

Les espigues, a més, fan com de retaule del temple, cosa que suggereix que la missió del sacerdot no es redueix només al camp litúrgic i intraeclesial, sinó que la seva missió és ser "llavor d'esperança". Les espigues representen la collita, l'esperança que s'aporta al món amb els nous sacerdots: un món amb pa, amb justícia, amb amor, amb alegria, amb perdó, amb Eucaristia...

Cartell del Dia del Seminari 2002

16 de març a les 5 de la tarda

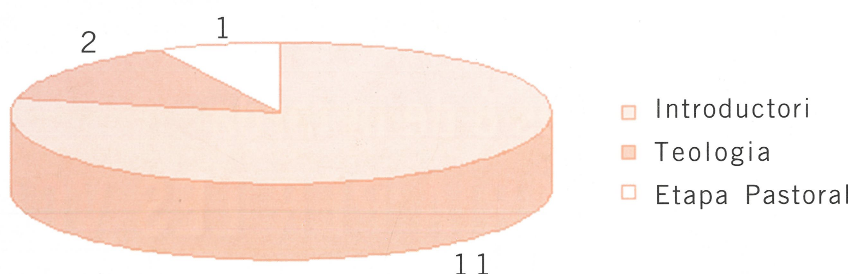
JORNADA DE PORTES OBERTES

a les 8 de la tarda

VETLLA DE PREGÀRIA PER LES VOCACIONS

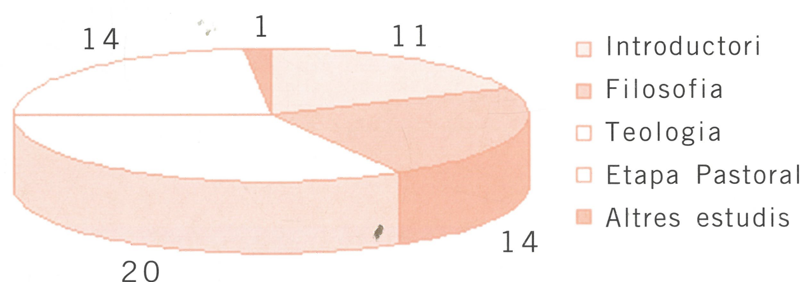
ALUMNES DEL CURS 2001-2002

Nous ingressos:

14 INCORPORACIONS

Distribució per cursos:

SOM **60** SEMINARISTES